

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 327/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. júla 2020 v senáte zloženom z predsedu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 129/2009, Slovenskou republikou v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .
2. Návrhu na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 129/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“), ktoré, ako uvádza sťažovateľ, môže pokračovať na odvolacom súde a dovolacom súde.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal žalobu v roku 2009. Konanie stále prebieha, teda trvá už 11 rokov, čo je neprimeraná lehota a prietah s takou závažnosťou, že podľa rozhodnutí ústavného súdu má obeť konania trvajúceho 11 rokov právo na odškodné vo výške 4 000 €. Väčšinu času konanie prebieha na okresnom súde, avšak môže pokračovať aj na odvolacom súde a dovolacom súde. Dĺžka, počas ktorej sa bude vec riešiť pred týmito súdmi nemusí trvať tak dlho, aby ju bolo možné kvalifikovať ako neprimeranú. Do celkovej dĺžky konania sa musia zaradiť aj obdobia, keď sa vec riešila pred dovolacím, kasačným a iným podobným súdom, ako rozhodol Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Konania pred odvolacím súdom a dovolacím súdom nemusia byť neprimerane dlhé, ale môžu pridať niekoľko rokov na celkovej dĺžke konania. Sťažovateľ preto za porušovateľa označil okrem okresného súdu aj štát – Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“). Sťažovateľ za porušovateľa označil samostatne aj ministerstvo spravodlivosti. Odvolací súd a dovolací súd nemôžu byť trestané, ak rozhodnú v primeranej lehote, a okresný súd nemôže za to, ako dlho bude konanie trvať po tom, ako rozhodne. Zodpovednosť potom prechádza na štát.

3. Sťažovateľ uviedol, že si nemá z čoho zaplatiť advokáta. Centrum právnej pomoci mu právnu pomoc nepriznalo, čo sa ešte rieši, a preto žiadal ústavný súd o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Odkázal na v decembri 2019 ústavnému súdu zaslané potvrdenia o svojom zárobku, o došlých finančných prostriedkoch, o výdavkoch za posledných 10 rokov, resp. odkázal na potvrdenia a dôkazy zaslané ústavnému súdu v marci 2020. Žiadal, aby ústavný súd počkal, kým mu bude zabezpečený advokát, ktorý kvalifikovane opraví a doplní ústavnú sťažnosť. Žiadal, aby až potom ústavný súd rozhodol o dôvodnosti ústavnej sťažnosti. V opačnom prípade by mu bolo odňaté právo na prístup k súdu a právo na spravodlivý súd.

4. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že sťažovateľom označené práva boli v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 9 C 129/2009 „*a následne*“ porušené, že porušovatelia sú povinní sťažovateľovi spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu vo výške 10 000 € z titulu nemajetkovej ujmy sťažovateľa v lehote do 2 mesiacov od nálezu.

5. Sťažovateľ doručil 19. mája 2020 ústavnému súdu potvrdenia o svojom zárobku, o došlých finančných prostriedkoch na účet a o výdavkoch s uvedením konečného stavu účtu.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6.1 Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6.2 Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

7.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

9.1 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

III.

Chronológia procesných úkonov v napadnutom konaní

10. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie okresného súdu už bolo predmetom posúdenia ústavným súdom, ktorý nálezom sp. zn. I. ÚS 255/2017 z 9. októbra 2017 vyslovil, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 129/2009 porušené boli, okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prieťahov a sťažovateľovi priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € a náhradu trov konania. Nález nadobudol právoplatnosť 3. novembra 2017.

10.1 Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom a Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zistil tento priebeh napadnutého konania v čase od právoplatnosti uvedeného nálezu ústavného súdu:

- 4. marca 2019 vydal okresný súd rozsudok o zamietnutí žaloby,
- 26. marca 2019 rozsudok bol doručený obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], sťažovateľovi bol rozsudok zaslaný poštou,
- 12. apríla 2019 podal sťažovateľ proti rozsudku odvolanie,
- 19. novembra 2019 Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudok okresného súdu potvrdil rozsudkom č. k. 23 Co 150/2019-433,
- 3. januára 2020 rozsudok krajského súdu bol doručený advokátovi sťažovateľa,
- 16. januára 2020 nadobudol právoplatnosť rozsudok zo 4. marca 2019 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 19. novembra 2019,

- 17. januára 2020 podal sťažovateľ dovolanie,
- 22. mája 2020 spis bol predložený na dovolacie konanie najvyššiemu súdu, veci bola pridelená sp. zn. 7 Cdo 85/2020.

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

11. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľa je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

IV.1 K výsledkom prípravy konania a k podmienkam konania

12. Na predbežnom prerokovaní ústavný súd zistil, že ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), neobsahuje však všetky všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ nejasne vymedzil petit ústavnej sťažnosti, pokiaľ navrhoval vyslovenie porušenia označených práv v namietanom konaní okresného súdu „*a následne*“. To nasvedčuje tomu, že sťažovateľ mienil napádať aj postup nasledujúci po skončení namietaného konania na okresnom súde, hoci ho vôbec bližšie skutkovo nepopisoval. Sťažovateľ uviedol iba všeobecné úvahy o možnosti, že konanie bude ďalej prebiehať na odvolacom súde alebo dovolacom súde. Krajský súd ani najvyšší súd ale sťažovateľ za porušovateľov svojich práv neoznačil. Za porušovateľov však označil štát (Slovenskú republiku v zastúpení ministerstvom spravodlivosti) a ministerstvo spravodlivosti. Neargumentuje však, že by tieto dva subjekty priamo svojím postupom porušili sťažovateľom označené práva, ale ide mu skôr o pripisovanie im spoluzodpovednosti za porušenie jeho označených práv, ku ktorému došlo zo strany okresného súdu, resp. všeobecných súdov.

13. Vzhľadom na viazanosť návrhom na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde) ústavný súd pri predbežnom prerokovaní posudzoval označené porušenie práv

sťažovateľa vo vzťahu k tým porušovateľom, ktorých označil v záhlaví ústavnej sťažnosti a zároveň v petite v časti navrhovaného vyslovenia porušenia označených práv. Teda jednoznačne vo vzťahu k okresnému súdu a vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa aj vo vzťahu k štátu, resp. ministerstvu spravodlivosti.

14. Slovenská republika, zastúpená ministerstvom spravodlivosti, ani samotné ministerstvo spravodlivosti nie sú účastníkmi napadnutého konania. Sťažovateľ ich za porušovateľov označil s odkazom na rozhodnutia ESĽP. Postavenie ESĽP a jeho rozhodovacia prax vo vzťahu k členským štátom Rady Európy vyplýva z jeho právneho zakotvenia ako medzinárodnoprávneho orgánu ochrany ľudských práv na základe medzinárodnej zmluvy (dohovoru v znení dodatkových protokolov), a preto porušenia článkov dohovoru konštatované ESĽP vyvolávajú (medzinárodnoprávnu) zodpovednosť štátu bez ohľadu na to, ktorý orgán štátu (v tomto prípade súd) konajúci v jeho mene spôsobil porušenie.

15. Vnútroštátny systém ochrany základných práv a slobôd má však iné pravidlá fungovania, ktoré sú bližšie uvedené v ústave a zákone o ústavnom súde. Podľa nich je pri namietanom porušení základných práv s slobôd ústavnou sťažnosťou dôležité označiť porušovateľa označených práv, ktorým je orgán verejnej moci, ktorý porušil sťažovateľove základné práva a slobody [§ 123 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Slovenská republika ani ministerstvo spravodlivosti sa nenachádzajú v takom právnom postavení, aby mohli porušiť označené práva sťažovateľa, preto ústavný súd vo vzťahu k týmto označeným porušovateľom odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Ústavný súd následne preskúmal namietaný postup okresného súdu v napadnutom konaní, pričom sa zaoberal aj otázkou dodržania lehoty podľa § 124 zákona o ústavnom súde a vzhľadom na svoju ustálenú rozhodovaciu prax v obdobných veciach ju ústavný súd spojil s odpoveďou na otázku opodstatnenosti ústavnej sťažnosti uvedenú ďalej. Ústavná sťažnosť je podaná procesne legitimovanou osobou – stranou civilného sporu

(§ 122 zákona o ústavnom súde) po vyčerpaní právnych prostriedkov nápravy priznaných zákonom (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

17. Vzhľadom na žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní skúmal ústavný súd v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

18. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená ani zjavne neopodstatnená. Ak ale ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia zistí, že v danom prípade nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda že nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť (I. ÚS 60/2019), a preto sa splnením tejto podmienky zaoberá ústavný súd v nasledujúcej časti.

19. Pri posudzovaní podmienok prípustnosti ústavnej sťažnosti podľa § 55 zákona o ústavnom súde je významná už spomínaná skutočnosť, že sťažovateľ v minulosti podanou ústavnou sťažnosťou namietal porušenie totožných práv v rovnakom namietanom konaní okresného súdu, o ktorej ústavný súd rozhodol v už spomínanom náleze č. k. I. ÚS 255/2017-45 z 9. októbra 2017 (bod 10 odôvodnenia)

20. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa

uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci (II. ÚS 4/2020).

21. Ústavný súd chápe predmet konania v širšom zmysle slova ako sťažnostný nárok spolu so skutkovým odôvodnením, z ktorého by mal návrh vyplývať. Porovnaním obsahu ústavných sťažností dospel ústavný súd k záveru, že námietky sťažovateľa v jeho prvej ústavnej sťažnosti sa zhodujú s námietkami v teraz posudzovanej veci v tom, že namieta celkovú dĺžku konania. Jeho prvá ústavná sťažnosť bola argumentačne vystavaná vo vzťahu k vtedajšiemu štádiu konania, uvádzala rozsiahlejší opis jednotlivých úkonov a smerovala len proti okresnému súdu. Totožnosť predmetu je preto daná len v časti namietaného konania okresného súdu v období od začatia konania (30. marca 2009) do posledného zohľadneného úkonu v citovanom náleze ústavného súdu (tým bola podľa vyjadrenia predsedníčky okresného súdu úprava zákonného sudcu z 5. apríla 2017).

22. Súčasťou rozhodovacej praxe ústavného súdu je, že ako neprípustné odmieta opakované ústavné sťažnosti na zbytočné prietahy v prípade, ak sa v nich namieta obdobie predchádzajúce právoplatnosti nálezov ústavného súdu, ktorými vyslovil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. II. ÚS 589/2016). Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sa čiastočne týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, bolo potrebné ju odmietnuť v tejto časti ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

23. To všetko ale ústavnému súdu nebránilo, aby v konaní o zvyšnej časti ústavnej sťažnosti naďalej nemohol prihliadnuť na celkovú dĺžku konania tak, aby bola zachovaná účinnosť ústavnej sťažnosti ako vnútroštátneho prostriedku nápravy podľa čl. 13 dohovoru (rozsudok ESĽP Obluk proti Slovensku z 28. 6. 2016 k sťažnosti č. 65302/11, bod 60, alebo Bako proti Slovensku z 15. 3. 2005 k sťažnosti č. 60227/00). Po tomto posúdení ústavný súd prišiel k záveru, že napriek už uvedenému záveru o čiastočnej neprípustnosti (a aj v prípade, ak by neprípustnosť v uvedenej časti nebola daná) sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 129/2009 po rozhodnutí vo veci sp. zn. I. ÚS 255/2017

24. V namietanom konaní ústavný súd zistil na základe súčinnosti s okresným súdom, že okresný súd po rozhodnutí predchádzajúcim nálezom rozhodol vo veci rozsudkom zo 4. marca 2019, ktorý bol doručený sťažovateľovi. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ 12. apríla 2019 odvolanie. Po jeho predložení spolu so spisovým materiálom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 23 Co 150/2019 z 19. novembra 2019. Rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi doručený 3. januára 2020 a právoplatnosť nadobudol 16. januára 2020.

25. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

26. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06). Táto prax ústavného súdu bola odobrená aj EŠLP vo viacerých konaniach vedených proti Slovenskej republike, napr. Obluk proti Slovensku z 28. júna 2016 k sťažnosti č. 65302/11, bod 61, resp. Mazurek proti Slovensku z 3. marca 2009 k sťažnosti č. 16970/05.

27. Zo skutočností uvedených v bode 24 odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že okresný súd v označenom konaní ešte pred doručením ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu o žalobe sťažovateľa meritórne rozhodol, rozsudok sťažovateľovi doručil. Po následne podanom odvolaní sťažovateľa a predložení veci v primeranom čase na rozhodnutie o ňom krajský súd rozhodol rozsudkom z 19. novembra 2019. Tento rozsudok okresný súd doručil sťažovateľovi 3. januára 2020, teda v primeranom čase po vrátení veci z krajského súdu a rozsudok nadobudol právoplatnosť 16. januára 2020. Týmto bola úloha okresného súdu v odstránení právnej neistoty sťažovateľa naplnená.

28. Sťažovateľ sa so svojou ústavnou sťažnosťou na ústavný súd obrátil v čase, keď už tento prostriedok nápravy vo vzťahu k namietanému konaniu okresného súdu nebol objektívne spôsobilý splniť svoj účel. Ani po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej a podaní dovolania sťažovateľa v súvislosti s jeho predkladaním najvyššiemu súdu (čo nie je primárne činnosť spočívajúca v rozhodovaní súdu) ústavný súd nespozoroval zbytočné preťahy v konaní.

29. Vzhľadom na závery uvedené v bodoch 24 až 28 odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní po vydaní predchádzajúceho nálezu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.3 Záver vo vzťahu k žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

30. Ústavný súd, spravujúc sa úvahami podľa bodu IV a posúdením obsahu návrhu podľa častí IV.1 a IV.2, zistil, že ústavná sťažnosť je sčasti neprípustná a sčasti zjavne neopodstatnená. Zistenie o neprípustnosti (IV.1) a o zjavnej neopodstatnenosti (IV.2) ústavnej sťažnosti nutne vedie k záveru, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, I. ÚS 210/2019). Pretože nebol splnený jeden z troch predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní

pred ústavným súdom, žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu napriek nezdokladovaným osobným, majetkovým a zárobkovým pomerom ústavný súd nevyhovел (bod 2 výroku rozhodnutia). Výzva na preukázanie majetkových pomerov by bola po zistení zrejme bezúspešného uplatňovania si nároku na ochranu ústavnosti neúčelná.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu